

mån bør ikke stikke os i Skoene, at vi i det ene eller det andet Tilfælde kan finde paa at gøre noget for at genere Partiet Venstre.

Jeg ved ikke, om dette Spørgsmaal har nogen Interesse for Regeringen og for Partiet Venstre; det er jo noget, jeg ikke kan udtale mig om. Men jeg kan med Sikkerhed sige, at hvis det har Interesse for dem, vil det utvivlsomt gavne Samarbejdet paa de Punkter, hvor vi kan samarbejde, og det er jo ikke saa faa. Og da det konservative Folkeparti lige godt har en vis Magtstilling — det maa man jo ogsaa regne med i Politik —, vil jeg ogsaa mene, at det kunde være i Partiet Venstres Interesse at tage dette Spørgsmaal op til velvillig Overvejelse, altsaa dette, at vi faar ganske den samme Ret som Venstre, indtil vi er blevet enige om overhovedet ikke at have nogen Ret overfor hinanden, men i inderlig Kærlighed arbejde i et fuldkomment Allianceforhold. Men det ligger jo ikke for.

Efter disse Bemærkninger om Forholdet mellem det konservative Folkeparti og Venstre, saaledes som jeg ser paa det, vil jeg gerne, foranlediget af den Situation, hvori vi befinder os, gaa over til nogle afsluttende Bemærkninger om Mulighederne for en politisk Krise. I Sommermaanederne fremkom det nok som bekendte socialdemokratiske Frieri. Nu kan dette Frieri forstaas paa forskellig Maade. Det kunde forstaas paa den Maade, at Socialdemokraterne vilde prøve, om de kunde skaffe Tilsagn fra konservativ Side om saadant noget som en Alliance i Politik med Socialdemokraterne. Der skal nu megen Fantasi til at tænke den Tanke, men det kunde forstaas paa den Maade. Hvis det skulde forstaas paa den Maade, maa jeg betragte det som en Farce, man ønskede at spille til Fornøjelse for Sommergæsterne, som nu laa omkring i de forskellige Valgkredse. Nu kunde det naturligvis ikke falde det konservative Folkeparti ind at indgaa en saadan Alliance. Jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby), at dette at have Alliance med Socialdemokraterne er noget meget forfærdeligt — og han maa jo vide det, selv om han kun har det, om jeg saa maa sige, von Hørensagen; han var ikke selv med den Gang, idet han har den Lykke at være saa ung. Men hans Parti har prøvet det, og altsaa maa der indenfor Venstre gaa Frasagn om, at en saadan Alliance er noget meget skrækkeligt.

Nej, Farcen interesserer mig ikke. Men jeg mener, at der i dette Frieri, som man altsaa kalder det, laa noget mere end en Farce. Muligvis tager jeg fejl; gør jeg det, interesserer hele Sagen mig i og for sig ikke. Jeg mener nemlig, at der deri laa, at Socialdemokraterne saa saa mørkt paa Situationen, paa den farlige Krise, om man saa maa sige, at de, hvis Forholdene kunde forbedres derved, kunde være med politisk set til at gøre hvad som helst, naar galt skulde være, gaa med til at støtte et konservativt Ministerium. Det, maa jeg mene, maatte betragtes som den yderste Konsekvens af det nævnte Frieri. Det var slet ikke saa lidt, at Socialdemokraterne kunde være i den Grad fornærmede paa tidligere allierede, at de vilde styrte dem for at faa et Ministerium, som de aldrig paa et tidligere Tidspunkt i deres vildeste Fantasi havde drømt om at skulle støtte. Og for saa vidt mener jeg, at der heri laa noget, som ikke kan siges at være af helt ringe politisk Rækkevidde; om det nogen Sinde vil føre til andet eller mere end dette Stemningsudbrud, eller hvad man skal kalde det, skal altsaa Fremtiden vise.

At det konservative Folkeparti og Socialdemokraterne skulde kunne indgaa Alliance, er fornuftigvis en Tanke, som ikke bunder i Virkelighedens Verden. For saa vidt kunde man sige, at det var ganske afgjort, at der ikke var nogen som helst Mulighed for en politisk Krise foranlediget af de Forhold, hvorunder vi befinder os. Er der desuagtet ingen Mulighed for en saadan Krise, kan man spørge. Er der ikke Mulighed for Krise af en eller anden Art i øvrigt? Man kan tænke sig mangt og meget, og naar Fantasien er livlig, kan man tænke sig særlig meget. Man kunde tænke sig, at denne Krise kunde medføre et partielt Ministerskifte; men jeg tror paa ingen mulig Maade, det vil ske. Man kunde ogsaa tænke sig, at det konservative Folkeparti vilde gaa i Stykker paa dette Spørgsmaal, og nu smiler vel de fleste tilfreds. Jeg tror imidlertid at turde sige Dem, at ogsaa denne Tanke er fuldkommen utænkelig; og jeg tror dog at have visse Betingelser for at kunne udtale mig om denne Side af Sagen.

Skulde desuagtet ikke en Krise være mulig? Der maa jeg igen sige: Mulig vel, men lidet sandsynlig. Hvad skulde der ske, for at det kunde komme til en Krise? Først skulde der ske det, at Partiet Venstre efter det konservative Folkepartis Mening ikke vilde gøre noget